

A. PROROCTVÍ

A.1 Adéla Anu Vaňková

A.1.1 Část První: Důvěra

*Nejvzácnější je Klíč k moci,
jenž nesmí být zlou rukou jat,
nesmí násilím si dopomoci,
ten kdo chce být s Klíčem spjat.
Klíč darovaný s myslí čistou,
lehkým srdcem, vlastní vůlí,
nastoluje vládu jistou,
kde by lid se roztál v půli.
Kdo má Klíč, neskoná jedem,
co v závisti druhých se ukrývá,
zůstane mlád, ač otcem ač dědem.
Klíč k moci důvěrou se nazývá.*

Procházel se po tržišti. V proutěném koši, který měl zavěšený na levém předloktí, už ležel pecen chleba, klín sýra a něco málo nedozrálých rajčat. Muž se rozvázným krokem vydal k řezníkovi. Dav mu ustupoval z cesty nejen proto, že zde byl jediným nakupujícím mužem. Ženy se od něj odtahovaly a skláněly hlavy k družnému šepotu. Jejich slova nebyla tak hlasitá, aby poznal, o čem hovoří, ale dost hlasitá, aby věděl, že mluví o něm.

Znal ty řeči. Vždycky a všude byly stejné.

„Slyšela jsem, že je to dvojnásobný vdovec...“ „Mně zase říkala, že prý obě svoje ženy zabil...“ „Můj manžel se minulý týden doslechl, že se prý se živil zabíjením lidí...“ „Divím se, že jej starosta Dobroběr tady v Březně ještě trpí!“

Nemohl říct, že jej ty řeči mýjely. Raději však uvažoval nad tím, zda za zbylé peníze nakoupí čerstvé máslo nebo raději orosený džbán piva. Ty jejich ukřivděné pohledy, šepot, ani semknuté rty ho nikdy nezajímaly. Nezáleželo mu na lidech ani na jejich mínění. Jen jej vždy zaráželo, kolik pravdy na kolujících zvěstech ještě zbývá.

Pozdní večer jej zastihl doma. Venku pršelo a on si pohodlně natáhl nohy na stůl, popíjel pivo a pozoroval déšť. Několik posledních let tak končily všechny jeho dny. Utápěl se ve tmě a v osamění a uvažoval, zda za to ten život stojí. Den ta tržišti a babské klepy jej opět přivedly ke vzpomínkám na jeho dvě manželky.

Tu první, Ivánušku si bral velmi mlád. Tenkrát mu táhlo na dvacet a myslel si, že ji nadevšechno miluje. Po letech se změnila. Zestárla, tváře se jí ztrácely ve vráskách, vlasy zbělely. On zůstal stejný. Když zemřela, necítil lítost a tenkrát si uvědomil, že láska není taková, za jakou ji lidé mají.

Druhou si vzal z vášně. Bylo to jedno z jeho období, kdy musel mít všechno, na co pohlédl. Drahunka nechápala jeho nálady, nebyla ani zdaleka tak láskyplná a tolerantní jako Ivánuška. Zabil ji v bouřlivé hádce po dvou letech manželství. Nedokázala pochopit, jak mohl utratit veškeré jejich peníze během dvou dní. Co si počít s nechápavou ženou?

Mlaskání bahna na dvoře jej přimělo k pozornosti. Kdo by přišel navštívit zrovna jeho a navíc v tuto hodinu, na déšť a vlezlý vítr nehledě? Vstal dřív, než se ozvalo zoufalé bušení na dveře. Zvažoval, jestli vůbec chce otevřít, ať už za těmi dveřmi stojí kdokoli. K bušení se přidal i ženský prosebný hlas, kterému přes samou naléhavost nebylo rozumět.

Vyкроčil ke dveřím, s rozsvěcováním lampy se neobtěžuje. Sáhl po klice. Tak nějak tušil, jaká scéna bude následovat. Potřebují dobrodruha, jinak by si jistě poradili bez něj. Otevřel. Promoklá žena mu vpadla do náruče. Šeptala prosby do jeho šedé košile a bezútešně se chvěla. Druhý návštěvník, pravděpodobně její manžel, svíral v rukou držadlo uhašené lucerny a snažil se ze sebe vypravit pár rozumných slov.

„Co chcete?“ zeptal se tónem dost ostrým, aby své narušitele upozornil, že plýtvají jeho časem.

„Ztratila se nám dcera,“ zašeptal muž, „a už je pozdě, bojíme se jít do lesa sami. Starosta nám nechce vyčlenit strážné a my jsme doufali...“ Vrhł vyděšený pohled na své boty.

„Zachraňte ji!“ úpěla žena. Svírala v rukou košili jediného muže, který jim mohl pomoci, a zoufale se jím pokoušela lomcovat.

Vytrhl se jí. Změřil si oba rodiče pohledem někoho, kdo zrovna dělal něco nad míru důležitého a za nic na světě nechtěl být rušen.

„Vyrazím pro ni sám,“ řekl a zabouchl jim dveře před nosem.

Věděl, proč do místních lesů nechtějí lidé chodit po setmění. Ne nadarmo jejich jméno znělo Les padajících stínů. A taky věděl, proč starosta Dobroběr odmítl vyděšeným rodičům pomoci. Nezřídka se stávalo, že skupina banditů unesla mladou dívku a, když se ji oddíl stráží a hraničářů vydal hledat, napadli bandité vesnici. Byť bylo Březno největší v širokém okolí, skoro už městečko, ani tak nebylo bezpečné.

Cesty v lese byly samá kaluž a chodit bahnem mezi křovisky se mu taky dvakrát nechtělo.

Alespoň už přestalo pršet. Jen ten odporný vítr mu při každém závanu zatřepotal promoklou a studenou košili. Kdyby si byl jistý, že mu nehrozí nebezpečí, s radostí by proklel počasí, bohy za něj zodpovědné, vítr a díru v pravé botě, kudy mu protékala voda.

Sevřel jílec meče, který mu visel u pasu. Uklidňovalo jej to. Byl to takový dobře známý pocit. Jako když se vrátíte do domu svých rodičů, vnímáte tu povědomost a bezpečí. Pak ucítil kouř a byl si naprosto jistý, že se dívka neztratila při letní bouři.

Byly jenom dva druhy banditů. Ten první se vyznačoval radostí z násilí, krve a smrti a ten druhý ne. Skupinka, která unesla dívku, nepatřila ani k jednomu. Chvíli je sledoval a došel k názoru, že něco tak nevkusně nemotorného už dlouho neviděl. Čtyři mladíci, co si hráli na drsné lupiče a hrdlořezy, se opravdu snažili. Jenom tu a tam udělali nějakou poněkud zásadnější chybu. Třeba rozdělali oheň, nadrželi stráž, místo ostražitěho naslouchání okolí se předháněli v neuvěřitelných historkách.

Nebyl dalek povzdechu. Měl ve zvyku únosce zabíjet – nerad se setkával s válečníky, které kdysi pokořil. Takoví bývali na jeho vkus příliš zákeřní. Ale pobít tyhle kluky? Nemůžete utopit kořata jenom proto, že si neumí poradit s příliš velkým klubkem vlny. No dobrá, spousta lidí může, ale on prostě nechtěl.

Dost možná bude stačit, když jim dívku vezme, až si chlapci půjdou lehnout. Nepředpokládal, že by to měl být velký problém. Možná by ji mohl odvést už teď. Když se na něj vrhnou... Po pravdě nad tím nehodlal přemýšlet. Pokud nepatřili mezi úplně dno, o něž pud sebezáchovy ani pohledem nezavadí, dojde jim, že se mají stáhnout. No a pak je tu ta druhá možnost. Mokra v pravé botě se nepříjemně rozšiřovalo a on se rozhodl, že raději riskne popravu těch mláďat než svou chřípku. Tichým obloukem se vydal k místu, kde seděla svázaná dívka. Kupodivu ji hlídali. Dva mladíci, kterým na bradě rašilo takovéto směšné a úzkostlivě pěstované chmýří. Z jejich komplimentů se unesená zdála být dosti nervózní. V jejím věku si děvče zkrátka představuje únos jinak. Co na plat. Žádný charismatický padouch a ke všemu ani žádný sympatický záchránce. To je ale smůla.

V ranním oparu stálo nastoupené snad celé Březno. Se starostou v čele vyhlíželi u severní brány - v tomto případě spíš v severní části městečka u pokusu o budoucí bránu a palisádu. Matka ztracené dívky se choulila v manželově náruči a štkala. Ostatní napjatě mlčeli, jakoby celé městečko pro pár těch ranních okamžiků zadrželo dech.

Pak se objevil. Tmavé vlasy ztěžklé vodou, ve tváři výraz někoho, kdo před pár okamžiky nedobrovolně utopil kořata. V náruči nesl prokřehlou dívku. Držela se jej kolem krku způsobem, jakým se snažila dát mu najevo, že, kdyby jen slůvkem naznačil, sbalí se a jde za ním až na konec světa.

Bylo mu to jedno. Beztak, jakmile došli na dohled obyvatelům městečka, vrhli se na ně a on byl svého břemene zproštěn, stejně jako ona svého záchránce. Ostatní k němu však pojali úplně nový přístup. Muži mu potřásali pravicí, matka unesené se mu vrhla kolem krku a úlevně mu smáčela už tak morkou košili slzami vděku. Starosta Dobroběr vyjádřil svou spokojenost a veřejně prohlásil, že k tomuto muži právě pojal nezlomnou důvěru. Zajímavé bylo, jak se po těchto slovech ostatní významní a vlastně i nevýznamní pánové předháněli, aby hrdinovi sdělili, jak mu teď všichni věří a nedají na něj dopustit. Ještě si neuvědomovali, jak pravdivá jejich slova jsou.

I tyhle scény mu byly důvěrně známé. Přijímal je s blahosklonným klidem. Dokud se neobjevila nečekaná otázka: „A jaké že je vaše ctěné jméno?“

Rozhostilo se hrobové ticho. Pohledy všech přítomných spočívaly na něm. Tohle nepatřilo k projevům díků.

Jméno? Komu je co po jméně?! Máte tu živou a zdravou holku. Radujte se a dejte mi pokoj! Jak si mám pamatovat jméno?!!

Napjetí houstlo jako krupičná kaše ve varu. Bylo i stejně lepkavé a jemu odporné. Pomalu se nadechl, probíraje se spleť sítí starých vzpomínek. Připadal si v tu chvíli jako lasička zahnaná do kouta. A tkadlec jeho paměti na něj jen zlomyslně pomrkával.

„Arivan,“ řekl velmi pomalu a rozvážně. Dav tiše zašuměl, jakoby si každý potřeboval ochutnat ono jméno. Nakonec se zřejmě dohodli, že je to v pořádku a pro změnu mu začali potřásat pravicí a představovat se. Ani tohle nečekal. Ale srocení a střídání lidí mu umožnilo vyklouzávat z jejich sevření ačkoli ne tak hladce a nenápadně, jak si představoval.

Večer s sebou přinesl teplý vlhký vzduch, což botám ani ponožkám, které schnuly na zápraží, na kuráži nepřidalo.

Seděl doma, bosé nohy na stole a uvažoval, zda by mu švec opravil díru v pravé podrážce zadarmo. Dobrá, tak alespoň s malou slevičkou, když se dnes ráno tak dušoval, jak si ho váží. „Za důvěru si boty nekoupím,“ brblal si pro sebe.

„K čemu ta jízlivost, příteli?“ tázal se muž ode dveří, které se za ním zavřely stejně nepříjemně tiše, jako se otevřely. Návštěvník nebyl tak veliký jako Arivan, jeho ego však ano. Usedl naproti hostiteli, aniž čekal na jakékoli vyjádření.

„Nemám rád neohlášené návštěvy, Boriku.“ Před tónem jeho hlasu by utekl i stůl, kdyby na něm neměl položené nohy.

Borik se pousmál. „Proto vám jdu oznámit, že otec se zítra objeví v téhle, no při dobré vůli se tomu dá říkat vesnice s dobrými podmínkami pro další rozvoj,“ zasmál se svému podařenému žertu. Hodil na stůl vypasený měšec, jehož obnos by majitele mohl uživit tři měsíce, při troše skromnosti i půl roku. Byla to jenom polovina Arivanova platu. On takovou sumu dokázal utratit do týdne. A většinou tak i bez rozmýšlení činil.

Borik náhle zvažněl. Upřel na hostitele modré, pronikavé oči.

„Můj otec bude očekávat, že mu předáte důvěru těchto lidí, jako předtím.“

„Nechte si výhružné pohledy pro někoho jiného, Boriku, a raději vzkazte otci, ať už nenajímá děti. Ty hloupé zvláště.“

A tak se druhého dne stalo, že do městečka dorazil pan Karkaron se synem a celým svým doprovodem. Obyvatelé se zvědavě sešli na návsi. O panu Karkaronovi se říkalo jen dobré a to už samo o sobě vyvolávalo spousty otázek. Vědělo se, že spravuje několik vesnic dál na sever podél toku Ellionu a ty že si vedou velice dobře. A najednou se ten důstojný a dobrý muž objevil zde. Působil dojmem člověka skromného a starostlivého, naslouchajícího a úctyhodného. Byl to duchovní vůdce lidu. Říkalo se, že všichni, kdo s ním chvíli pobýli, to tak pocítovali.

A toho dne se také stalo, že se v Březně objevil Arivan a plivl ctihodnému panu Karkaronovi do tváře.

Neměl tolik času, aby si mohl dovolit nechat boty doschnout. Krom nich, výplaty a meče nevlastnil nic, co by stálo za řeč, takže si nelámal hlavu s balením. Než se Karkaron a jeho syn, celý jeho doprovod a celé městečko vzpamatovali z šoku, už byl pryč. Věděl, že mu to neprojde, ale taky věděl, že Karkaronovi nemůže dát důvěru těch lidí. Už nikdy. Ne po tom, co musel zabít ty kluky.

Vlastně nemusel. Ale zabil, takže to vlastně tak docela nebyla Karkaronova chyba. Arivan věděl, že jej nezabije nic, co jeho oči zahlédnou. Byla to součást proroctví. A on zbraně těch kluků viděl. Nemohl se tedy ospravedlnit tím, že mu šlo o život.

Probíhal lesními pěšinami a snažil se přijít na to, jak ze sebe smýt mladou krev. Mohli ho velmi vážně poranit. Šlo o instinkt. Neměli na něj útočit. Chtěl, aby ta krev ulpěla na Karkaronovi. Měl najmout někoho staršího, někoho skutečně provinilého.

Arivan se zastavil. Srdce mu bušilo v hrudi divokým útekem. Myšlenky se mu valily hlavou jako vlny povodně. Snažil se je utišit. Odkdy mu vadí někoho zabít? Odkdy má výčitky? Potřásl hlavou, aby navrátil rozbouřené myšlenky do určitého a klidnějšího proudu. Stál v lese a hleděl do kaluže na svůj odraz. Co to se mnou je? Nikdy mi na nikom nezáleželo! Za mrtvými jsem se nikdy neohlížel. Z toho se musím dostat. Nechci mít výčitky. Nechci se zajímat o lidi a jejich zbytečné životy. Už nikdy!

A.1.2 Část Druhá:Moc

Děd nejmladší z tří synů byl,

otec nejmladší z tří synů též,

jejich synu, jenž třetí ze tří bratří,

osud věčný život přislíbil:

„Nemoc tě neskolí, stářím nezemřeš,
tvé oči smrti tvé nikdy nespátří!“

Starosta Dobroběr stál před Karkaronem a vymlouval se. Ten dobrý člověk seděl v jeho křesle a zdál se zaskočen. „Já se vám převelice omlouvám, vašnosti. Vůbec nevím, co ho to popadlo. On vlastně ani není jeden z obyvatel Března. Jestli chcete, vyšlu za ním hlídku, aby se ze svých činů zodpověděl. Víte, vůbec by mě nenapadlo,“ starosta pokračoval ve své omluvě a v hlouby duše se styděl za to, že člověka, jemuž tak hluboce důvěřuje, takhle zrazuje před panstvem.

„To je v pořádku,“ přerušil jej tichým hlasem Borik, který stál za Karkaronem. Starosta po něm vrhl ostrý pohled.

„Jak říká můj syn, je to v pořádku,“ promluvil starší muž. „Lidé jako on jsou prchlíví a unáhlení. Jsem si jist, že později svého činu zalituje.“

Zastihli ho ještě v lese.

Pobil je.

Opírá se zády o strom, z rány v podbřišku prýští krev. „Prej my ti neublížíme. Blbec!“ cedí skrze zaťaté zuby.

Dýka ho nezasáhla hluboko. Naštěstí. Nezemřel by sice, protože podle proroctví jej nezabije nic, co jeho oči zahlédnou, ale hluboká rána by jej velmi zpomalila. Už takhle se mu bolesti chvěla kolena. Stál a rozhlížel se, levou rukou svíraje ránu.

Další. Přijdou určitě další a bude jich víc. Znali jeho přednosti a znali jeho slabosti. Borik si také uvědomoval, jakou má Arivan cenu živý. Přijdou a pokud budou příliš neúspěšní, vyrazí na lov samotný Borik.

Bylo nad slunce jasnější, že se musí ztratit ve městě. Tam ho Borik nikdy nenajde. Tam ho nikdy nikdo nenajde, nebude-li si to sám přát. Tak mu to vyhovovalo.

Ovšem nad slunce jasnější také bylo, že se tam musí dostat před nepřítelem.

Pan Karkaron poslal svého syna, aby připravil jeho malá severní městečka na slavnosti pořádané na počest Karkaronových narozenin se slovy, že by se rád v tomto milém kraji ještě zdržel.

Borik jel tryskem. Znal Arivana celý svůj život. Vždyť ten muž spolupracoval s jeho otcem ještě před tím, než se Borik narodil. To díky Arivanovi získal Karkaron takovou podporu lidí a s tím samozřejmě i moc. Borik se naučil přemýšlet Arivanovým způsobem. Věděl, co ten dobrodruh teď udělá a připravil se na to. Potřeboval se dostat do jižních měst před ním. Musel vyburcovat uplatitelné, přesvědčit schopné a připravit dostatečné množství pastí, do nichž by mohl chytit nesmrtelného.

První den v Tarosu, městě, které bylo napůl jen starobylými troskami a napůl centrem rozlehlé lesní oblasti, vypadal klidně a příjemně. Hned po svém příchodu Arivan vyhledal ranhojiče a nechal si zranění v podbřišku řádně ošetřit. Pak nadešel čas na tichý hostinský pokoj v tiché ne příliš pohostinné čtvrti. Nic velkolepého, ale v místnůstce byla postel a víc Arivan nepotřeboval.

Vše se zvrhlo při snídani.

Hostinec se vyprázdnil dřív než dozněl zvuk drncící tětiny. Pak zevnitř zaznělo rozbíjené nádobí a křik. Následné ticho přilákalo hosty zpět.

Arivan seděl na hrudi mohutného muže, svůj meč hluboko v jeho rameni. Neměl rád, když po něm někdo střílí. To, že šipka pocházela z kuše na lov vysoké, mu na náladě nepřidalo.

Sledoval kaluži krve, v níž se odrážel plamínek svíčky. Přemýšlel. Nezdálo se, že by mu nějak záleželo na umírajícím sokovi. Přestal ho zajímat, jakmile mu už nebyl nebezpečný. Náhle opět zazněl zvuk napínané tětiny.

Zprvu nad nimi uvažoval jako nad skupinou, ale zavrhl tu možnost ve chvíli, kdy si odmítli vzájemnou pomoc. Byli to zkrátka jen čtyři lovci, kteří chtěli dostat odměnu ještě dnes. Rozladili ho střelbou. Nemohli čekat, že bude mít náladu na milosrdenství. Teď seděl v hospodě na druhé straně města. Věděl, že Borik je někde kolem a štvance neskončí, dokud Borika nezabije. Ale hledat mladého pána bylo jako hodit si smyčku kolem krku s druhým koncem přivázaným k pramici na dravé řece a doufat, že ji nestrhne proud. Arivan se ale nikdy nebál smrti.

Syn pana Karkarona seděl v nejlepším hostinci, jaký mu mohlo město nabídnout. Blížil se večer, už třetí v této poslední baště Svobodných měst, kdy Borik marně z okna vyhlížel mladé lovce. Samozřejmě měl i záložní plán. Jenom jej poněkud znepokojil Arivanův přístup. Nedává mu na vybranou. Když se nenechá chytit, když bude utíkat, donutí Borika sáhnout ke dnu. Do hostince přišla zpráva o dalším mrtvém lovcovi. Borik odsunul myšlenky na rozrušeně šeptající hosty. Je čas sáhnout na dno.

Arivan sledoval Borika do nálevny Sud a džbán na náměstí. Šel sám, což dobrodruha zaráželo. Možná už mladému pánu nezbyly finance, když tolik utrácel za hloupoučké chlapečky s velkou kuší. Nesmrtelný vstoupil. Vybral si stůl dost daleko od své kořisti, avšak s dobrým výhledem na ni. Borik se bavil s mužem, který seděl k Arivanovi zády. Šenk se pomalu plnil. V jednomu rohu seděla na malém pódiu bardka s loutnou a osvěžovala šedý večer svým zjevem, hlasem a měkkými akordy. U baru stála skupinka lovců s luky a dlouhými plášti. Tiše spolu hovořili a tak nějak nervózně se rozhlíželi. U několika stolu posedávali muži velmi dobře oblečení, zřejmě obchodníci. Většina z nich hrála karty. U dveří postávali žoldnéři s korbely v rukou a meči u pasu. Arivan nejčastěji zalétl pohledem do druhého rohu, kde se ve stínu ukrývala postava, snad žena, s černou kápí hluboko do obličeje. Měl pocit, jakoby ho sledovala.

Bardka začala zpívat další lahodnou píseň. Arivan dopil pivo. Pohled té tajemné osoby v černém plášti jej svrběl na kůži. Rozhodl se neprodlužovat to. Vstal a vyrazil k Borikovi. Syn pana Karkarona sledoval dobrodruha unavenýma očima od chvíle, kdy obešel stůl s hrajícími obchodníky. Pomalu bledl. Odsunul stranou překlady proroctví, které mu před pár okamžiky předal jeho host.

„Tebe hledám,“ pravil suše Arivan a opřel pěsti o jejich stůl. „Potřeboval bych si s tebou o něčem promluvit. Půjdeme ven?“ Ten tón nedával možnost odmítnutí. Borik se omluvil svému hostu a vstal. Pomalu vyšli ven.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, chytil Arivan Borika pod krkem a přimáčkl ke stěně. „Nemám rád, když po mně někdo střílí. Nemám rád, když musím zabíjet malé hloupé chlapce! Ale tebe, tebe se zbavím docela rád.“ Pustil svého nepřítele a o dva kroky ustoupil. Tasil meč a namířil jej mladíkovi na hrud’.

Borik čekal. Nedopřál Arivanovi pohled na ustrašeného muže. Jen stál a mlčel.

Dobrodruh se připravil k ráně.

Náhle mezi ně vstoupil muž. Arivan se zarazil. Narušitel měl dobře šitý kabát modré barvy, krátké zlaté vlasy, v hladké tváři posměšný úšklebek. V ruce držel balíček karet. Byl to jeden z hráčů, které Arivan viděl v hostinci.

„Co chceš?“ vyštěkl Arivan, který ztrácel trpělivost. Za tímhle karbaníkem stála jeho pouta, stačilo je jen přetít a byl volný.

„Zahrajeme si,“ promluvil cizinec sladce a nevinně, „sázím život toho muže,“ kývl Borikovým směrem, „co vsadíš ty?“ Dobrodruh si pomalu uvědomoval, že na ulicích nejsou lidé. Žádní. Ani žebráka v dohledu.

„Nemám náladu na hry!“ Arivan vyrazil. Jeden mrtvý navíc pro něj přece nikdy nic neznamenal.

Musel ustoupit.

Odrazil všechny mé výpady balíčkem karet!

Nyní jej rozdělil na dvě poloviny, které rozložil v úhledné vějířky. Škleb mu z tváře nezmizel, Borik zpoza jeho zad však ano.

Arivan se rozhodl toho šilence obejít a dál se věnovat svým problémům. Začal ustupovat.

„Nemám čas na hry,“ zašeptal nevrle, oči však z karbaníka nespouštěl.

„Škoda,“ posmutněl cizinec. Složil karty do balíčku. „Pak to budeme muset vzít velmi vážně.“ Uschoval karty do kapsy kabátu. „Odlož meč a vzdej se.“

Tak za tohle, chlapče, umřeš, pomyslel si Arivan. Napřáhl se k ráně a vyrazil. Cizinec se ani nepohnul. Zvuky běžících kroků se odrazily od stěn hluchého náměstí. Vzteklé vrčení karbaníkova protivníka šumělo jako rozbouřená krev. Na ostří se zaleskl plamen lampy, co visela u vývěsního štítu hostince.

Arivan vedl sek přes rameno šikmo dolů.

Cizinec uhnul.

Jenom úkrok stranou.

Rozladěný dobrodruh změnil směr rány na pravé koleno.

Opět úkrok. Najednou stál vedle Arivana. Jeho dech se otíral a o napjatou šjí soka.

Obratnými prsty vytáhl z rukávu jehlu. Zaleskla se před šedýma očima nesmrtelného.

Ustoupil a zaklonil se, aby jej ocelový meč nepřesekl vpůli. Narovnal se.

Úkrok vpravo a prudké gesto rukou.

Jehla se zakousla Arivanovi do stehna. Pálila jako čert! Z hrdla raněného se vydral vzteklý řev. Vyrazil, nedbalý bolesti. „Chcípni, ty hajzle!“

Muž uskakoval před jeho čepelí.

„Necítíš se ve své kůži, co?“ poznamenal s úšklebkem.

Arivan byl vzteklý. Přestal uvažovat. Vnímál, jak jeho nepřítel zpomaluje. Vnímál záchvěv jeho strachu. Zatláčil ho do kouta. Dlouhá čepel meče držela karbaníka v šachu.

„Už konečně chcípni!“ zařval a sekl.

„Nemůžu sloužit,“ pravil sok, drže čepel balíčkem karet. Další jehla se zakousla do druhého stehna.

Arivan ustoupil. Vytrhl jehly ze svého těla. Karbaník se zatím vzdálil z jeho dosahu. „Jsi na řadě,“ zašeptal směrem k hlubokým stínům na kraji náměstí.

Arivan se narovnal. Z příšeří, jež lampy a pochodně nebyly s to rozehnat, vystoupil vysoký muž světlých vlasů a vousů. Ten, který v hostinci seděl u stolu s Borikem. U pasu mu visel meč, na první pohled obyčejný, ale Arivan si dokázal domyslet, jak pečlivě se o něj majitel stará.

„Odlož meč a vzdej se.“

Špatná fráze. Hodil bolest a Borika za hlavu. Nezabil sice toho karetníka, ale šermíře si podá s přehledem. Jako všechny před ním.

Když mu po třech ranách byla lehce roztrhnuta levá tvář, změnil názor.

Náměstí jim bylo malé. Pokračovali v souboji v temných ulicích. Opět bez lidí. Bez žebráků, bez toulajících psů a vlezlých kryš. Tedy pokud nepočítal šermíře a karbaníka.

Cítil, jak se mu krátí dech. Překvapilo jej, že potřebuje odpočinek. Sok naštěstí nevypadal o nic lépe.

Arivan přitvrdil. Musel ho dostat než jej začnou bolet plíce od namáhavého dechu. Světlo vlasů ustupoval. Odrazil Arivana a rozpráhl ruce. Začalo mrholit.

„Jsi na řadě,“ křikl šermíř na kohosi za Arivanem. A zmizel.

Nesmrtelný se prudce otočil. Proti světlu měsíce se na střeše rýsovala postava lučištníka napínajícího tětívu.

Takhle rychle ještě v životě neutíkal. V téhle tmě nebylo možné zahlédnout letící šíp. Smrt se mu lepila na paty v podobě snědého lučištníka. Zhlédl ho celkem dvakrát. Poprvé na střeše, podruhé ho překvapil. Seskočil z domu přímo před něj a vyzval ho k rezignaci.

Pak vystřelil.

Šíp v levém rameni však představoval mnohem menší problém. Nyní mladého střelce neviděl, ale vnímal ho někde kolem. Byl tam. Sledoval ho. Pil mu krev. Zase další z té hospody, stál mezi lovci. Kolik jich ještě bude?! Takhle se asi cítili moje kořisti, naprosto bezmocně, když jsem jim dýchal na krk. Jak jsem mohl? ... Zase kňučím!

O tvář se mu otřely mokré letky šípu. Kovový hrot zarachotil na dláždění.

Arivan uskočil stranou. Překulil se a pokračoval v běhu. Věděl, odkud šíp vylétl, a byl si jist, že tam snědý střelec už dávno není. Musím se ho zbavit! Setřesu ho v mezi rozvalinami a vykopávkami, v té naprosté tmě nezamíří.

K ránu se promoklý vracel do svého pokoje. Byl vyčerpaný, levou ruku necítil, stehna ho pálila. Musel ten šíp vyndat a vyspat se. S lučištníkem si starost nedělal. Jistota, že se mu ztratil, jej příjemně hrála v kalném ránu.

Dobelhal se až do hospůdky, jež mu posledních pár dní poskytovala útočiště. Hostinský zřejmě ještě spal. Arivan se natáhl přes pult a z poličky pod ním vytáhl jakousi kořalku. Položil na výčep několik měděných mincí a vydal se po schodech do patra.

Proč jsem platil? Pokrčil by rameny, kdyby jej nebolela.

S láhví laciného alkoholu vešel do svého pokoje v zaprášeném hostinci. Svítalo. Tak do hodiny se zpije a vytáhne tu opeřenou ošklivost ze svého ramene. Vyspí se, najde Borika a zabije ho. Plán to byl prostý, ale uspokojující. V pokoji cítil silný zápach pálenky, ale přišlo mu to nepodstatné. V takových pokojích se to dá čekat.

Usedl na postel. Meč uložil vedle sebe. Uvědomoval si, proč lučištníkovi unikl. Pro Borika měl větší cenu živý. Věděl, o co mu jde - o co jde každému mocnému muži - o víc moci. On sám po moci nikdy netoužil. Vlastně si ani nevzpomínal po čem kdy toužil. Snad kdysi po slávě, ale, když jí dosáhl, přestala ho bavit. Co si vzpomínal, nebavilo ho nic, snad jen lov a neměl na mysli zvířata, když mluvil o kořisti. A teď se mu do útrob vkrádala jakási lítost za všechny ta mrtvé.

Povzdechl si.

„Nemáš pocit změny?“ ozval se ženský šepot.

Srdce mu sevřela panika.

„Odlož meč a vzdej se.“

Vyskočil na nohy, meč v ruce. V koutě, tam kam slunce ještě nedosáhlo, stála postava v černé kápi. Další?!

„Kolik vás ještě přijde?! Co chcete?!“ Srdce se mu rozbušilo. Hráli mu na nervy celou noc. Tohle bylo moc. Ještě nikdo jej nepřekvapil v jeho příbytku. Kdo si myslí, že jsou!

„Odlož meč a vzdej se,“ zopakovala postava.

Vyrazil. Opět by bojoval. Zabil by je nejráději všechny. Nutili ho cítit něco, co nikdy nechtěl. Strach. A lítost.

Bytost uskočila do otevřeného okna. V její ruce zahořel malý plamínek a Arivanovi došlo, proč cítí tu pálenku. Byla rozlita po pokoji. Sledoval, jak magická jiskra klesá k zemi, jak černopláštнице vyskakuje z okna. Jeho vlastní tělo mu přišlo nekonečně pomalé.

Hostinský a dva tovaryši jej odnesli k apatykáři. Měl popálená záda, šíp v rameni a krvavý šrám na tváři. O to všechno se dobrý muž stihl postarat, než se jeho zákazník probral. Do světa jej uvítala lahodná hudba a mladý, svěží hlas zpívající ukolébavku. Místo páchlo bylinami, starými obvazy a zatuchlými lektvary. Arivan se posadil. Vedle něj ležel lékárník v bílé, krví potřísněné zástěře, ve tváři vepsaný podivný mír.

Na pultu seděla mladá bardka z hostince a hrála na svou loutnu.

„Řekla bych vám, abyste se vzdal, ale vy už nemáte čeho,“ usmála se zlatovlasá dívka tak nějak nevinně.

„Kdo jsi?“ Arivan se snažil získat čas.

„Jsem vypravěčka starých příběhů a jazykotepka. Bohužel nejsem dost dobrá básnířka, což mi je občas velmi nepěkně připomínáno. No co,“ pokrčila rameny, aniž přitom přerušila rytmus ukolébavky.

„Co jsi udělala s ním?“ kývl raněný k apatykáři.

„Uspala jsem ho.“ Zase ten úsměv, jako úšklebek bezduchého dítěte. „Nehodí se, aby viděl, co přijde.“

Za mladou bardkou se objevil muž. Kráčel rozvážně. Borik! Ve tváři stopy únavy a showívavosti. „Musím tě potrestat za tvůj neuvážený čin.“

Z šera lékárny vylétla jehla. Výkřik mu projel hrdlem jako ostrá čepel. Bolest byla nesnesitelná. Tiskl si dlaně k pravému oku a věděl, že už na něj nikdy neuvidí.

A.1.3 Část třetí: Nesmrtelnost

Dvanáct plných sídel věrných

Do podkovy. Sedm černých

Svící v středu plá

Půlnoci, paní noci zlá

Štěstí a lásku věrných svých

Vem a spal je na svícih.

Až přikryje vás oblak černý

Kdo nebyl, bude nesmrtelný.

Na svou rodinu si příliš nevzpomínal. Pocházel z Danérie. Otec i děd byli tkalci, oba nevlídní a zamračení. Svého nejstaršího bratra si pamatoval jako kněze Mauril. S druhým bratrem se pojila pouze vzpomínka na ševcovskou dílnu. Matka mizela pod nánosy vzpomínek na jiný život.

Opustil rodnou ves s vidinou bohatství a slávy. A při tom neuměl nic. Zápasil ve vesnicích, zezačátku pro obživu. Pak přišel muž, jehož jméno zmizelo pod mnohou krví, již Arivan

prolil, když jej ten dotyčný naučil tu jedinou dovednost, jež mu zůstane navždy. Zabíjet lidi. Vychoval z něj lovce. Pořádal hony na uprchlé nevolníky a zločince. Uzavíral sázky a sledoval, jak se duše mladého bojovníka plní krví. Pojila je stejná láska k penězům. Tehdy Arivan cítil lítost za ty, co zabil, ale plný měsíc dokázal zahnat všechny chmurné myšlenky. Pak ten člověk zemřel a Arivan se oženil. Přivedl Ivánušku do rodné vsi. Jeho rodina však již nežila. Tehdy si uvědomil svůj neúměrně dlouhý život bez stárnutí. A také tupou lhotejnost, jež nahradila ostré lítosti. Utekl na Taru, aby unikl vzpomínkám.

Roky šly dál. Najímali si ho jako žoldáka, stal se nájemným šampiónem, zabíjel a necítil nic. Peníze se vždy rozkutáleli a on znovu vyrazil po krvavých stopách k dalšímu měsíci. Oženil se znovu. Tenkrát z chůtice, protože pochopil, že nic jiného nemá pro něj trvání. Drahomíra chtěla ale víc. Zbavil se jí. Přišly týdny a měsíce samoty a bídy a ztrhaly z něj vše, co by se ještě dalo připodobnit k dobrým vlastnostem. Ze živoření jej vytáhl pan Karkaron, tehdy ještě mladý a silný muž, nezkažený. V rukou měl jenom malou převoznickou společnost a proroctví o veliké moci. Arivan hleděl zpět na svůj život a jeho duše hořce plakala. Nechápal své tehdejší jednání, svou bezcitnost. Všichni ti zemřelí, všechna ta krev. Matky bez synů, děti bez otců... Jeho vzlyků si nikdo nevšímal.

Stáli na mýtině. Borikovi žoldáci přivázali Arivana mezi dva stromy. Kolem ramene měl čerstvý obvaz, přes oko pásku. Těch pět podivínů, kteří ho dohnali přes jednu noc na pokraj sil, mělo ve tváři nehasnoucí úsměv někoho, kdo ví.

Také tu byla mapa. Borik do ní neustále nahlížel. I Arivanovi se na okamžik naskytla příležitost si ji prohlédnout. Byly na ní vyznačené vesnice jeho otce pospojované v podivném řádu tak, že všechny čáry se střetaly v jednom bodě. A právě v tom bodě se nyní nacházeli. Borikovi žoldáci se rozestavovali kolem Arivana, každý z nich měl v ruce černou svíci. Pět podivínů stálo se svým vůdce opodál. Karbaník s úšklebkem si pohrával s kartami. Světlovlasý šermíř leštil meč do hvězdného lesku. Lovec seděl na zemi a meditoval. Tam někde ve stínu cítil Arivan černopláštníci. Mladá bardka s úsměvem prostáčka neskrytě zírala na Arivana. Všichni byli tiší. Věděli, co se bude dít.

Poklidnou noc rušil jenom Borik svým nervózním blábolením. Znovu kontroloval, zda jsou na správném místě. Opakovaně četl přeložené texty. Posouval své žoldáky. Hlídal čas.

„Půlnoc,“ zašeptal lovec a vstal.

Zažehli černé svíce. Sedm černých svic.

Borik přistoupil ke spoutanému Arivanovi. „Ve vsích, jejichž důvěru a věrnost jsi nám předal, teď probíhají oslavy narozenin mého otce.“ Hlas se mu chvěl vzrušením. V mihotavém světle svíček vypadal jako přízrak. „Mí mágové, až začne odbíjet půlnoc, ztrhají ze všech těch lidí radost a štěstí a pošlou mi je sem.“ Rozpřáhl ruce, jakoby chtěl obejmout celý svět. „Otevrou bránu do světa. Za závojem a zařídí, že já budu ten nesmrtelný.“ Začal se smát. Jeho hlas se rozléhal nočním lesem.

Upřeně se zahleděl Arivanovi do očí. „Věřil bys, že si za všechno můžeš vlastně sám?“ Smál se, jakoby nemohl přestat. „Ty jsi klíč k důvěře a k věrnosti. Bez tebe bych neměl ty vesnice,“ pokusil se skrze smích nadechnout, „ani tebe.“

„Půlnoc,“ pravil lovec.

Borik se uklidnil. „Již brzy budeš obyčejný muž, Arivane.“

Pak to přišlo.

Všichni zvedli tvář k obloze. Ze směrů, kde Arivan tušil vesnice, vylétlo dvanáct bílých dravých proudů. Zakroužily nad lesem. Jejich zář oslepovala. Spouštěly se ve víru ke kruhu svic. Arivan čekal na hluk bouře. Bylo však ticho, jen jasné světlo jeho konce se blížilo.

Možná je to nový začátek...

Dvanáct proudů se semklo kolem svíc, jejichž plameny se zběsile třepotaly. Arivanovi cosi trhlo duši v půli. Vlasy mu létaly kolem hlavy, vědomí se vznášelo mezi nimi. Náhle svíce pohasly a dva muže v kruhu zakryl černý oblak.

Do světa živých jej uvítal třeskot oceli. Ihned se naprosto probral. Místo očekávané bitvy však spatřil pouze Borika a jeho žoldáky. Souboj byl na první pohled cvičný. Borik se chechtal jakousi šťastnou nepřičetností.

Nedaleko od místa, kde ležel, zahlédl Arivan pět podivínů. Stáli nehybně, hleděli na šermující muže. Jako sousoší. Pomalu a rozvážně se k nim přibelhal. Nejevili jakékoli známky toho, že by si jej všimli. Jakoby na něco čekali.

Ozval se výkřik a voják bojující s Borikem se zhroutil. Nový nesmrtelný vytáhl svou dýku z hrdla onoho muže a zasmál se. V tu ránu nebylo zbylí. Celý oddíl, původně tucet mužů, se na Borika vrhl, lhostejno, kolik jim platil. Do jejich výkřiků a supění zazníval hořký smích příliš ostrý a pronikavý.

Arivan se ihned natáhl po svém meči, který ležel v trávě jen kousíček od něj. Náhle se však zarazil. Sevřel ruku v pěst, chvěje se jakousi nerozhodností.

„Děje se něco?“ Otázka ho bodla do zad. Ohlédl se na podivíny. Bardka se na něj dívala starostlivými očima.

„Já...“ Arivan zaváhal.

„Bojiš se, že, když do boje zasáhneš, můžeš umřít?“ Nyní mluvil šermíř, neodtrhuje pohled od boje.

„Ano.“ Prohlédl si je znovu. Jako sousoší... „Proč ale nezasáhnete vy? Na vlastní kůži jsem zažil vaše umění. Ti muži nemusí zemřít!“

„A odkdy ti záleží na tom, kdo umře?“ Karbaníkův hlas postrádal vše z obvyklé posměšnosti. Mluvil vážně a ještě vážněji studoval Arivanovu tvář.

„Nevím. Prostě si teď připadám jinak. Co to ale mění na tom, že jim nehodláte pomoci?“ Zněl naléhavěji, než si myslel. Opravdu, záleží mi na životech ostatních. Ten pocit znám, tak dlouho už ve mně nebyl...

„Nic,“ odušil ženský hlas zpod černého pláště. „Zemřou buď teď nebo až dorazí Kharovi pohůnci.“

Arivan očividně zbledl. Neslyšel o Kharu Démonovi poprvé. Za svůj dlouhý život si toho vyslechl a vyzoroval dost, aby se nechtěl setkat s nikým, kdo by s tím ztělesněním zla měl cokoli společného.

Křik a řinkot ocele ustal. Arivan se nechtěl ohlédnout. Borikův neustávající ječivý smích jej ubezpečil o obrazu, jež mu ležel za zády.

„Kharovi pohůnci? Neměli bychom tedy odejít?“ Vnímá, jak se mu třese hlas a tentokrát cítil, že je to pořádku. Strach jsem kdysi také důvěrně znal.

„Nikoli. Vezmou s sebou Borika a půjdu,“ pousmála se bardka v pokusu o útěchu. Při Arivanově nechápavém pohledu se rozhodla pokračovat. „Existuje jedno proroctví, že ve válce mocností přijde čas, kdy se zjeví člověk obdařený a změněný tak, že bude nesmrtelný. A ten, ačkoliv nebude přímo jazýčkem na vahách, přispěje k vítězství jedné, či druhé strany. Khar Démon přirozeně v nějaká proroctví nevěří. Ale jelikož se mu ta nedůvěra už kdysi s Taranisem nevyplatila, snaží se předcházet problémům. Proto chce nesmrtelného na své straně. A Borik teď na jeho straně bude, nejspíše dobrovolně.“

Arivan na ni hleděl s otevřenými ústy. „Odkud znáte ta proroctví a všechny ty věci o Démonovi?“

„My ta proroctví píšeme,“ ozval se hrdý šepot z černé kápě.

„A s Démonem máme své zkušenosti,“ dodal karbaník.

„Jsou tu,“ pravil lovec a ukázal k lesu.

Mezi stromy procházely postavy v černých hávech. Jak svítalo, mýtiny se plnila mlhou a dodávala blížícím se postavám nádech nadpřirozena. Obstoupily Borika. Jeho šílený chechot ustal vzájemnou konverzací.

„A jak do proroctví zapadám já?“ zeptal se Arivan, jehož pohled byl přimrazen strachem ke kruhu černých hávů, jež se v mlze lehce pohupovaly.

„Ty jsi byl nesmrtelný,“ podle hlasu se slova ujal šermíř, „ale tebe Khar na svou stranu nikdy získat nesmí. Museli jsme tě tedy nahradit.“

„Proč?“ Zdálo se, že Borik se rozhodl odejít s Kharovými pohůnky. Ani se neohlédl. Zůstala po něm jenom rozvířená mlha posypaná slunečními paprsky.

„Musíme dohlížet, aby se všechny proroctví vyplnila,“ zašeptal karbaník, snad trochu spiklenecky.

„A co se se mnou bude dít teď?“ Arivan se konečně přinutil odtrhnout zrak od místa, kde se mu v lesním šeru ztratila Borikova silueta.

„To je především tvoje věc,“ zašklebil se na něj šermíř, „ale doporučoval bych ti malou krčmu dvě hodiny chůze na sever. Postaví tě to na nohy.“

„A co budete dělat vy?“ Upřel pohled do stínu obličeje mlčenlivého muže, který se jen vědoucňě usmíval.

„Svou práci,“ řekl lovec tónem, jež by vysušil mlhu v blízkém okolí.

„Nechali jsme ti nějaké peníze,“ usmála se jakoby omluvně bardka, „ale teď už jdi.“ S tím se celá pětice otočila a odešla svítáním kamsi cestou necestou. Arivan se vydal dle jejich rady na sever.

Po dvou hodinách pochodu Arivan zhodnotil svůj život, všechny své činy. Závěr, který z toho plynul, byl překvapující. Celé ty roky nedokázal soucítit, pomáhat z dobroty srdce. Celá dlouhá léta nedokázal milovat a vážit si živých. Jako by jej nesmrtelnost odcizila běžným lidským osudům. Takže je to vlastně pro moje dobro. Dá se, říct, že mě Borik zachránil. Co to ale znamená pro něj? Bylo to, co jsem v jeho smíchu slyšel, opravdové šílenství? Snad teď budu konečně žít.

„Kolik jsi mu dal?“ zeptal se Gor šermíř bardky Mirtal, když jim Arivan zmizel z dohledu.

„Dva měďáky.“ Oba se usmáli.

Pětice pomalu kráčela lesem. Náhle se Sirril zastavila a ze svého černého pláště vytáhla dlouhý dokonale vykováný meč a zabodla jej do vykotlaného dubu. Aurion, stále si hrající s balíčkem karet se pousmál. Bylo načase se rozdělit. Přejde čas, kdy třetí syn třetího syna pozvedne tento meč, ale o tom Mirtal ještě proroctví nenapsala. Všichni však již věděli, čí syn to bude.

A tak se stalo, že pivo v malé krčmě v lese stálo tři měďáky. Arivana vyrazil ze šenku ohromný ramenatý muž a nesměroval jej na mladou slečnu. Dobrodruh se jí začal omlouvat a uprostřed svých slov seznal, že je velmi hezká. Žádná mladičká husička, ale již dospělá žena, půvabná jiskrou jistoty ve tmavých očích. Bylo by hezké znát její jméno.